

РЕДАКЦИЯ

и

Администрация

Ул. „Princ. Elisabeta“ 7 bis
— BAZARGIC —

АБОНАМЕНТЪ:

За година — 150 лей
За 6 месеца — 80 лей
За странство удвоени
цени.

ОБЕВЛЕНИЯ И РЕК-
ЛАМИ ПО СПОРА-
ЗУМЕННИЕ

„СUVĂNTUL POPORULUI“

ZIAR INDEPENDENT SĂPTĂMĂNAL

НЕЗАВИСИМЪ СЕДМИЧНИКЪ

„Да си подадемъ ржка“

Еветчийския в. „Единство“, печата последователно въ бр. 204 и 205 статии подъ надсловъ: „Къмъ благоразумие“ и „Какво искаме ние“. Статиятѣ носятъ подписа „Ваклинъ“. При все че автора имъ е надяналъ името на твърде смирено животно, ясно проличава, че въ действителностъ подъ него се крие единъ опитенъ вълкъ.

Въ първата си статия „Къмъ благоразумие“, Ваклинъ се прегъва подъ тежкия кръстъ на „политически моралистъ“, разбира се, като всѣки демагогъ и вжжеграчъ. Оплаква съ съзвѣстѣ на крокодилъ, тежката и зла участъ на добруджанеца, която день изъ день, се, все повече влошава и отчаяно се провиква той: „Йочерняло ни е предъ очитѣ. Йочерности зеятъ предъ насъ...“ (к. н.) Основателно е твърдението на г. Ваклинъ, вероятно и въ неговитѣ пълни до вчера джобове, е отседнало безпаричието, понеже кризата невилостиво бушува навсѣкжде и осиромашелиятъ добруджански трудовъ народъ, се е отбавилъ да дава тлѣсти печалби и понорари на разнитѣ спекуланти съ неговитѣ болки. Напъва се нещастника, само и само да намери причинитѣ на злото, за общото нещастие и най-после идва до заключението, че то се крие въ „нашето разединение“. Съ овче добродушие той задава въпроса: „Какво имаме да дължимъ?“, когато сме били „кръвни братя“, а по нататкъ съ вълча яростъ се нахвърля върху също такива „кръвни“ братя, наричайки ги „недобросъвестни и заслепени агитатори, явни азевци и агентъ провокатори...“ (к. н.) Явно е, че Ваклинъ тукъ визира ония елементи отъ „крвнитѣ“ братя, които сж за смелата и решителна борба, която трудовия добруджански народъ води противъ своитѣ потисници — ромънската олигархия и нейнитѣ ортаци отъ български произходъ.

Ето кжде го боли най-много Ваклинъ, защото и той е единъ отъ псалмопевцитѣ за похвалжана на господствующия редъ, съ помоща на когото, не по-малко подобнитѣ „крвни“ братя рупатъ богатства, а добруджанскитѣ трудящи се маси изданаха до просяшка тояга. Какъ става можемъ да си подадемъ ржка. Когато вне самъ г. Ваклинъ, разправяте за „зейнала пропастъ“? Или се правите на пророчици, или се правите на прориамъ башия или умислено, съ орнистни цели, отминавате неабелъзано послѣдствията произтичащи отъ зейналата пропастъ. Кой днесъ може да отрече, че днесъ свѣта е раздѣленъ на два враждующи лагера—отъ една страна потиснатитѣ и експлоатираниитѣ, които се борятъ за да осигурятъ насъщиятъ си

хлѣбъ и отъ друга—потиснитѣ и експлоататоритѣ въ чийто лагеръ благополучно се мъдрите и вие г. Ваклинъ ведно съ цѣлия антуражъ отъ дервиши, около фашисткия ви в. „Единство“?

За какво подаване на ржка разправяте тогава? Предъ зейналата бездна, между отрудения добруджански народъ и чорбаджиитѣ съ тѣхнитѣ псалмопѣвци, мостъ не може да се хвърли. На тази ви вѣдица трудящитѣ се маси не ще се уловятъ, защото те не сж изпаднали като васъ въ моментно настроение на безпаричие и да ви се застраши разгулялия и охолень животъ, а за тѣхъ въпроса е на животъ и смъртъ; мизерията, която ги постоянно души, ги навежда на други мисли и имъ сочи спасителния пѣтъ. Цѣлия трудящъ се добруджански народъ, безъ разлика на вѣра и националностъ, отдавна вече е разбралъ кжде му е мѣстото.

Бичътъ на експлоатацията, който ежедневно плющи по неговитѣ плещи, безъ да се интересува отъ цвѣтътъ на кожата му и езика на който говори, го учи че той трѣбва да подаде ржка на тия, които страдатъ като него. На васъ или на унгарскитѣ и нѣмскитѣ миноритарии, които му сочатъ за примеръ съ миноритарната си вѣдица, както и на румънскитѣ и др. чорбаджии, той никога нѣма да подаде ржка. Той знае, че както днесъ „наши“ и „чужди“ му взематъ и ризата отъ гърба, продаватъ му покжщината съ парчето нива, измитатъ му хамбаря и го оставятъ гладенъ предъ настѣпващата зима, които сж се впили като кърлежи въ неговата изнемощѣла снага и безмилостно ограбватъ всѣкидневния му трудъ, всички те заедно, ще бждатъ въ единенъ фронтъ, щомъ този изгладнялъ и оголялъ народъ поиска по-носенъ животъ и ще стрелятъ въ хоръ, срѣщу своитѣ „кръвни братя“.

Както виждате пѣтищата ни сж различни, поради противоположнитѣ ни интереси. Вие помежду си може да си подавате и стискате колкото искате напарфумираниитѣ си и меки ржце, но обгорялата ржка на измъченния добруджански трудовъ народъ, нѣма да стисните. Съ нея той ще се справи съ всички свои „доброжелатели“

Това за да бждемъ на чисто?

Предаваме въ преводъ заявлението на селянитѣ отъ Гюллеркьой до силистренския прокуроръ

Господинъ Прокуроръ,

Долуподписанитѣ жители на селото Гюллеркьой съ почитъ донасяме до знанието Ви, следното оплакване.

За да запазимъ посевите си отъ грабежи и опустошения, ангажирахме като пазачъ Филипъ Димитровъ, комуто възложихме пазенето на нивите.

На 7 Августъ т. г. назначениятъ вече пазачъ залавя въ бостана на Стоянъ Димитровъ колониста Войку, който заедно съ синътъ си крадели дини. На забележката на пазача, че това което вършатъ е пладнежки хайдутлукъ и да го последватъ до шефа на поста, колонистите се нахвърлятъ отгоре му, нанасяйки му жестокъ побой съ железната вила. На отчаяните писъци за помощъ се притичва съселянина Крумъ Стояновъ, който спасява пазача и наедно успяватъ да подкаратъ побойницитѣ за село. Но по пѣтя ги срещатъ други двама колонисти, и предъ страха понеже ставатъ четирма, да не ги биятъ, ги пуснали. На шефа на поста занасятъ крадените дини и железната вила, комуто доложили случилото се.

Какво е направилъ шефа, и дали оплакването ще даде резултатъ не знаемъ, обаче още същата вечеръ, бостана въ който сж били заловени колонистите и тоя на пазача сж били напълно унищожени, дините испосечени и купищата бобъ разпиляни. Така се случи, защото шефа на поста нехае, и затова беззаконията имъ продължаватъ. За доказателство на това служатъ следните примери.

На 10 Августъ т. г. вечерта, една група отъ 10—15 колониста, опустошавайки бостаните се натъкватъ на съселянина ни Драгни Йордановъ, който е спялъ на собствената си нива, намираща се между бостаните. Не събудилъ се още колонистите започватъ вкупомъ да му нанасятъ удари съ железни вили и сопи, били го по най-безмилостенъ начинъ, отъ което днесъ се намира въ много тежко положение и съ рани по тялото си.

Следъ тая жертва, се нахвърлятъ върху 80 годишния старецъ Петъръ Т. Панчевъ, който се намиралъ въ собствената си нива, засята съ мисиръ и която пазелъ. Били го много и най-зверски, и чакъ на сутринята Александъръ Лазаровъ заедно съ пазачите Филипъ Димитровъ и Колю Янковъ като отивали на нивите намерили старика въ безсъзнание, лежащъ съ очи къмъ земята.

Господинъ Прокуроръ,

Това сж цяла серия углавни престѣпления. Тези случаи сж брънки отъ непрекъснатата верига на страдания на които сме подложени.

Още на 7 Августъ се оплакахме предъ шефа на поста, обаче вместо издирване и наказване виновниците, последваха побойщата и опустошенията. Колонистите продължаватъ золумлуките, като ни и заплашватъ съ бой, ако намерели някого по нивята, Прогониха полските пазачи, за да могатъ свободно да действуватъ.

Авторитетността на шефа, щомъ се отнася въпроса противъ насъ, е извънредно голяма, обаче когато се касае за въ наша полза—никакъ не се проявява. Когато му доложиме за всички случаи по горе споменати, той се задоволи да се позасмее само, безъ да подозира че съ това издава съгласието си съ изтѣпленията на колонистите.

Господинъ Прокуроръ,

Съ настоящето най-учтиво донасяме до знанието Ви, за да не се каже после, че не сме известили, за грозящата опасностъ предъ която се намираме понастоящемъ, чийто зверщина е протезирана отъ шефа на поста Тома Йонъ и сержента Раду, и която ще погълне много жертви измежду насъ.

Искаме настоятелно да се анкетираатъ посочените случаи, и по този начинъ се уверите въ истиноста имъ. Искаме отстранението отъ длъжността имъ и даване подъ съждъ шефа на поста и сержента. Да се взематъ бързи мерки за защита живота ни и имота, който не сме крали отъ никого а съ много черенъ трудъ и потъ сме създали.

Съ почитъ:

П. Г. Пенчевъ—кметъ на селото; Сюлюманъ Али—помощникъ кметъ; общински съветници: Д. Добревъ, Т. Трендафиловъ, Ж. Радевъ, Д. Колевъ, А. Козаровъ, А. Димитровъ, К. Златевъ; Вълчу Димовъ—общ. съветн. централ. община; К. Филиповъ, П. Добревъ, М. Недялковъ, Крумъ Стояновъ, В. Димитровъ, Йор. Драгиевъ, Владимиръ Георгиевъ, Димитъръ Илиевъ, Лазаръ Радевъ и Й. Драгановъ.

ЗА В. „НАРОДНА ДУМА“

Ний група студенти-добруджанци отъ Тулуза (Франция) съзнавайки голъмата роля която играе в. „Народна Дума“, бидейки единствения самоотверженъ защитникъ на интъреситѣ на добруджанския Шурдовъ народъ безъ разлика на националностъ, който смело и непоколебимо разкрива замислитѣ на силнитѣ нл деня, испращаме му борчески привѣтѣ и благопожелания въ борбата му за защита потиснатитѣ. Присъединяваме и нашия гласъ на протестъ противъ конфискуването му.

Зачестилитѣ конфискации сж доказателство, че в. „Народна Дума“ е истинския шръбачъ на правдата, който все по вече и по вече буди добруджанското отрудено население отъ дълбокия му сънъ и му сочи правилния пѣтъ който трѣбва да следва за освобождението му отъ економическия и политически гнетъ. Тоя фактъ е като шрънъ въ очитѣ на владеющитѣ економически и политически Добруджа. Тѣхната плячка отъ деня на деня се изтѣрва отъ хищническите имъ нокти. Веригата на самосъзнанията се увеличава и не ще бжде много далечъ денътъ, когато тази верига ще съумѣе да обвие и унищожи всички потисници и щогавя ще се роди свободата на трудящитѣ се и ще възтѣржествува правдата.

Нека бжде ясно на добруджанския трудовъ народъ, че истината и правдата не могатъ да бждатъ залчени, въпреки страшния тероръ, ще се подемайтъ отъ хиляди, милиони други трудови единици отъ цѣль свѣтъ.

Посочвайте на всяка крачка негодуванието си противъ всички беззакония, грабежи и насилия, които господствующото чорбаджийско управление върши надъ васъ.

Искайте пълна свобода на печата.

Подкрепете морално и материално единствения Вашъ защитникъ в. Народна Дума, той има ясно начертанъ пѣтъ, който макаръ и шрънливъ шръбва да следва.

Група студенти добруджанци

Побързайте съ изплащането на абонамента

„Благодеянието“ на Земледѣлската Камара

Миналата есен избраницѣтѣ отъ Земледѣлската Камара безъ да се съобразятъ съ напредналото за сеидба време, съ разнитѣ климатически и редъ други условия (въпреки че иматъ скъпо платени агрономи и агрономчета) доставиха зимница за семе отъ Банатъ. Направиха благодеяние!

Сами тѣ, разбира се, не я раздадоха (знайни сж съображенията имъ) на нуждающитѣ се, а направиха това посредствомъ кооперативнитѣ и популярни банки.

Днесъ тия банки, побѣдени „на общо основание“ вадятъ вече душата на селянитѣ, както всички народни изедници. Съобщенията имъ отъ нѣколко кратки и категорични думи гласятъ: „до 1 Септемврий 930 год. който не си плати дългътъ за взетата зимница, полицитѣ ще бждатъ предадени за събиране на бирницитѣ, които ще взематъ и 5 на сто въ повече за себе си.“

Като Пилата Понтийски си взимиха рѣцетъ хората на Земледѣлската Камара. А пѣкъ Земл. Камара се създаде божемъ да защитава интереситѣ на земледѣлца.

Доставената зимница струва на селянина 10 лей к л г. безъ да се прибавятъ шмекеритѣ на раздаващитѣ я, които шмекерии повишаватъ цената още съ 2 лей.

Резултата е предъ очитѣ ни: банатската зимница, съ редки изключения, даде извънредно слаби резултати и въ количествено и въ качествено отношение. Цената на такова зърно не се дига на повече отъ 3 лей килограма. Ако селенина е изкаралъ 600 кгр. отъ хектаръ по 3 лей, въ най-добрия случай прави 1800 лей; а той е хвърлил въ земята 150 кгр. по 12 лей правятъ 1700 лей. Оставатъ му 100 лей за бирникъ, за трудъ (оранъ, жетва, вършидба и превозъ), за други дългове (въ които е потъналъ до гуша) и най-сетне за преживяване презъ цѣлата година.

При днешното бедствено положение на селянина, при тия страшни данѣци и дългове, при тая скъпотия на всичко

онова което той консумира.—Земл. Камара, която се издържа отъ 10-тѣхъ лей на хектара, отъ разнитѣ и безобразни такси при вадене книги на добитъка, при влизане въ житния оборъ и много други, тая мнима бдителка на интереса на селянинътъ земледѣлецъ стои въ престижно наблюдение гърченетс на тоя земледѣлецъ и потрива рѣце предъ алчността на популярнитѣ банки и тѣхната централа, съ което доказва най-ясно, че е единъ институтъ, като многото други създадени да пиятъ кръвта на черния робъ на земята.

Земл. Камара или трѣбва да се застѣпи и нека държавата да поеме цѣлятъ този дългъ върху себе си, като освободи беднитѣ селяни отъ този товаръ или най-мако да се даде единъ срокъ отъ 3 години на изплащане безъ всѣкакви лихви и каквито и да било разности, или пѣкъ нейнитѣ избраници да се махнатъ и самата тя да бжде премахната. Защото щомъ не принесе никаква полза, то баремъ вреда да не нанасятъ съ глупавитѣ си и необмислени работи (като тая съ доставенитѣ семена, които вкараха народа въ още по-голямъ батакъ) и съ тежкия си бюджетъ отъ който се хранутъ единъ бюлюкъ неспособници.

е. Калѣкчий. (Кюстендж.)

Въ редакцията ни се получи следното писмо съ молба да го публикуваме.

Долуподписаниятъ Никола Арнауловъ по време на жетва дадохъ дѣщерята и синѣтъ си да върватъ снопи на новия чорбаджия Енчо Костовъ. Следъ привършването на жетвата показихме го нѣколко пѣти да отидемъ и измѣримъ мѣстото, обаче голѣмеца най-категорично отрече да стори това. Щомъ мина месецъ помолихме го пакъ по той ни прати сами да го измѣрваме. Измѣрихме го сами и отидохме да му исаме смѣтка, ала той пакъ отрече, мотивирайки своя отказъ, че ний сме изкарали мѣстото повече отколкото си е. Предложихме му да

го мѣримъ на ново само и само да плати, тѣй като имаме не само голѣма нужда отъ пари, но и буквално изнемогахме; а освенъ това бирника заплашваше да ни секвестира царцалитѣ.

Ето какъ изедниците чорбаджии ядатъ труда на онеправдания работникъ; ето какъ тѣ освенъ че ни подлагатъ на най-голямъ експлоатация, но и не плащатъ това, което сме изработили, безъ да ги интересува нѣкакви закони, знайки, че и тѣ сж създадени въ огледъ на тѣхнитѣ интереси.

М. Арнауловъ

с. Арнаушъ-Куюсу (Добр.)

Нѣкои отъ колониститѣ-македонци—слѣпи орѣдия на олигархията—отъ с. Асждеде, пре ди нѣколко дни бѣха дошли въ селото ни исъ своитѣ изстѣпления бѣха всели смутъ и уплаха средъ мѣстнитѣ градинари. Тѣ безъ всѣкакви поводи бѣха двама-трима воденичари. Два дни следъ тия си бабавитѣци, тѣ наново дойдоха въоръжени съ брадви, пушки и следъ като унищожиха всичкитѣ домати въ градинитѣ, изпочушиха долапитъ на Димо Еневъ, Петко Христовъ, Колю Дявола, Димитъръ Ангеловъ и др. За всичко това сж причина нѣколко едри градинари отъ с. Асждеде, тѣй като последнитѣ забранили на тия отъ нашето село да поливатъ градинитѣ си. за да стигала водата до тѣхъ.

Всички оплаквания на селянитѣ противъ това положение и противъ изстѣпленията на колониститѣ-македонци, останаха безрезультатни.

Нека селянитѣ за сетенъ пѣтъ разбератъ колко се грижи властѣта за тѣхъ и да се простѣтъ отъ всѣкаква нейна помощъ; защото съ оплакванията не ще върватъ, а само по оная пѣтъ, по който днесъ върватъ хиляди онеправдани хора.

Селянинъ

Изъ селистренско

с. Алфайларъ

Отъ нѣколко дни изъ село неуморно сж засновали бирнически агенти. Тежко и горко томува, който нѣма реалната възможность да си плати данѣка. Още съ влизането си и

викатъ на стопанина да плаща, безъ ни най-малко да ги смущава, или пѣкъ да обърнатъ вниманието на неговитѣ молби за да почакатъ поне нѣколко дни. Всѣко противене на селянина ги кара да вадятъ револверъ, заплашвайки, че воѣки, който не се подчини на „държавнитѣ нареждания“ щѣлъ да бжде убитъ. Единъ отъ най-умразнитѣ агенти е бай Хараламби, на когото възложенитъ му за събиране данѣци растатъ много бърже, но освенъ това той ходи по два пѣти да иска паритѣ отъ хората.

Това човѣчецъ, когато останеше безъ хлѣбъ биваше твърде кротъкъ и утливъ, обаче, сега въ качеството си на маша въ рѣцетѣ на бирницитѣ, тероризира най-безмилостно селянитѣ си.

Време е да се вразумишъ бай Хараламбе, и стига да си еволюничилъ, ще останешъ пакъ гладенъ.

Алфатаровъ

с. Карамуръ.

Селския съветъ, начело съ кмета Иванъ Маноловъ, всички башъ национал-паранисти, на 19 т. м. биде свиканъ специално за тия жители отъ селото ни, които сж си построили кѣщи, или пѣкъ заградил дворове на общински мѣста. Съвета „единодушно“ е взелъ решение да се глобятъ всички само за тая год. съ глоби отъ 1520 до 5000 лей. И ако до 15 дни—гласятъ сомацинитѣ—не се платятъ глобитѣ ще бждатъ секвестирани. Ганю Велевъ е глобенъ съ 1520 лей, сомация № 26; Христо Йордановъ—2010, сом. № 28; Вълко Христовъ лей 1132, сом. № 27; Николай Фургуна съ 5000 лей. Общо числото на глобенитѣ е около 100. Разбира се, тия глоби сж за настоящата год.; за идущата други! Нали дооголването на добруджанци е цѣлѣта на затыгащия се все пове и повече изключителенъ режимъ!

с. Топчий.

Малолетния синъ на Георги Митевъ на 1 т. м. презъ ноца е пасялъ конетѣ си въ нивата на сселянчето си Стоянъ Кръстевъ, наедно съ него и

едно македонче. Следъ полунощъ последното отива въ село и казва на баща си, че въ тѣхната (?) нива имало коне на българинъ. Баща му взема брадва, отива на нивата и безъ да се замисли че тая нива не е негова, хваща момчето и почва звѣрски да му нанася удари съ брадвата. Окървавено момчето едва се изскубнало отъ рѣцетѣ на убиеца.

Административната властъ въ лицето на шефа не взе никакви мѣрки противъ побойникъ, тѣй като това не е въ интереса на денационализация.

—Всеизвестния вече по своитѣ золотумуди и своеволия кметъ на селото ни Василь Митиковъ, въ своето скотско озлобление спрямо сселянитѣ, на 1 т. м. съвсемъ безъ сериозенъ поводъ повиква жители Ембия Мехметъ въ общината кждето въ присѣтствието на селския касиеръ Анастасъ Христовъ и тоя отъ Бей-Бунарската община, го е билъ най-жестоко. Въ момента, когато кмета най-безчовѣчно е нанасялъ удари, е възбудилъ дивашкитѣ инстинкти у споменатия касиеръ Анастасъ, който се нахвърля върху незащитената жертва и почналъ озверенъ и той да бие. Благодеяние намесата на Бей-Бунарския касиеръ, Мехмедъ е билъ освободенъ отъ рѣцетѣ на побойницитѣ.

Причината за побоя е, че Ембия Мехметъ на горепоменатата дата отива на своята нива наедно съ жена си, кждето сварва Ваикъ Сали. Запиталъ го е какъ тѣрси въ мисиря му, а той отговорилъ, че кмета му позволилъ. Следъ като Мехметъ дава малко мисиръ на Ваикъ, последния отивайки си въ село е казалъ на кмета за случилото се.

Това е „причината“.. Селянинъ

с. Сребърна.

Мѣрkitъ взети въ последно време отъ Министерството на финанситѣ, за събирането на държавнитѣ данѣци, дадоха възможность на бирници и бирнически агенти, свободно да си разиграватъ коня средъ трудящия се добруджански на-

Неизбежната антисъветска война

Една симптоматична книга

Преди нѣколко месеца е излъзла на нѣмски една особена книга, отъ която вече сж разпродадени 30.000 екземпляра. Случайно намѣрихме тази книга въ една книжарница и я кунихме „Неизбѣжната война между съветския съюзъ и западнитѣ сили“. Подъ това заглавие е поставена картина, която изобразява военния походъ срещу Свъ. Русия, а подъ него недвумислено пояснение: „Съ английски и френски орѣдия, презъ Германъ, къмъ Русия!“

Името на автора не е означено. Вместо него—турено е: „Бълежка на единъ съвремененъ европейски държавникъ“. Отъ съдържанието на книгата, наистина, се вижда, че авторътъ не е случайно, частно лице. Книгата е писана, ако не направо, то по порѣчка и подъ ръководството на нѣкой виденъ ръководител на европейската политика. Въ това не може да има никакво съмнение, защото въ тази книга е начертанъ пѣтя, по който европейската (и американска) политика отъ доста време насамъ решително и неотклонно върви [неизбѣжнитѣ зигзаги тукъ нѣматъ значение]

Предъ вдигане на завесата Основната идея на книгата е тази: да се свѣрши частъ по-

скоро съ большевизма и Съветския Съюзъ; да не се губи време, защото ще стане късно; да се обединятъ веднага всички сили на капиталистическа Европа и да трѣгнатъ въ походъ къмъ Москва.

Тая мисълъ се развива на цѣли 128 страници въ форма на проповедъ—като нѣщо, което още не е станало, но трѣбва да стане. Въ сжщностъ, обаче работата стои наопъки: книгата е написана за да се подготви обществото за това, което вече тайно се върши. На пръвъ погледъ като че ли книгата изразява една покана отъ обществото къмъ правителствата да действуватъ; въ действителностъ книгата е написана отъ правителствата, които вече действуватъ за да не бжде публиката изненадана при вдигане на завесата.

Кръстоносенъ походъ

Авторътъ започва съ едно историческо сравнение „Съединена Европа“ на времето отблъснала задружно нападенията на хуни и монголи, на араби и турци. Сега ней предстои да се справи съ една още по страшна опасность—„всеунищожителния, всеизравнителенъ, противокulturенъ болшевизмъ, който като нѣкоя чума се надига отъ степи-

тъ и блатата на Изтока, за да превърне Европа въ димящи развалини“.

Безъ да си дава трудъ да докаже своето твърдение, авторътъ се задоволява съ една повърхностна аналогия и свършва тамъ откъдето трѣбва да почне. Защо трѣбва да се унищожатъ большевизмътъ, той не ни съобщава. Просто трѣбва да се унищожатъ, и туй-то. „Ние сме предъ сѣдбоносния частъ за Европа. Касае се за бждащето на западната култура и човечеството“. Въ единиясетия частъ ние отправяме тоя зовъ къмъ съвестѣта (!) на Европа, обръщаме се къмъ всички държави и нации . . .“

Да се оставятъ настрана всички въгрешни спорове и конфликти между капиталистическитѣ държави. Не е време сега да се спори, кой билъ виновникъ за миналата война. „Да оставимъ това на бждащитѣ историци“. Бившитѣ противници да забравятъ старитѣ умрази и да си подадѣтъ рѣка въ името на лозунга: „Никога вече война!“ [Единъ примѣръ, какъ пацифистичнитѣ лозунги вършатъ добра работа при подготовката на нови войни]. Могатъ ли капиталистическитѣ държави да се откажатъ отъ войни помежду си, това не интересува автора. Като казва „никога“, той разбира „въ тоя моментъ“.

„Скоро ще бжде късно“

Онова, което най-много тревожи „съвременния европейски държавникъ“, то е че трѣбва да се бърза. Докато въ Франция терорътъ на якобинцитѣ трая само 3 години, въ Русия червеня тероръ върлува вече 12 години. „Очакванията, че большевизмътъ ще падне отъ само себе си, както паднаха яковинцитѣ—не се оправдаха. Руската революция не свършва съ Термидоръ, не ражда своя Наполеонъ. Напротивъ, констатира авторътъ съ указъ: „комунизмътъ почва да се консолидира [затвърдява]“. Не остава друго, освенъ да бжде сраженъ съ сила, а това ще стане само, ако Европа бжде сплоте на и действува решително. Не бива да се повтаря грѣшката на феодална Европа преди 140 години. „Ако стариятъ брауншвайгски херцогъ въ 1792 г. при Вални бѣше показалъ повече енергия и съ едно решително настѣпление къмъ Парижъ турѣше край на революционнитѣ оргии, то Европа щѣше да избѣгне 20-тѣ години Наполеоновни войни“ . . .“

И авторътъ сериозно върва (или се мѣчи да убеди другитѣ), че брауншвайгския херцогъ полководецътъ на гнилата феодална Европа, е можалъ да спре възхода на капитализма въ Европа!

Германия накжде?

Съ най-силни думи авторътъ се нахвърля върху ония германски буржуазни и военни кръгове, които следъ войната за известно време потърсиха „ориентировка къмъ Изтокъ“—съюзъ съ съветска Русия. Авторътъ посочва дяволската заризителна сила на большевизма. Една Германия въ съюзъ съ Съветитѣ безъ друго ще се зарази отъ большевизмъ. Затова Германия трѣбва да се пази отъ всѣко докосване до Съветска Русия. Не само това—та трѣбва да участвува въ похода срещу Москва съ всички свои сили и срѣства. Европа се заплашва и отъ друга една голѣма опасность—победното нахлуване на американския капиталъ; но тази опасность не била тѣй голѣма, както болшевишката. Авторътъ, впрочемъ, не се впуска да говори много по този и други подобни въпроси. Той грижливо премѣлява, че следъ смазването на Свъ. Русия (разбира се ако тѣхнитѣ планове се изпълнятъ) капиталистическитѣ държави ще се хванатъ за гушитѣ помежду си и ще хвърлятъ свѣта въ катастрофални войни, които наистина ще докаратъ края на културното човѣчество.

Припомнейки близкото минало, авторътъ намира, че Германия е извършила голѣми

Литвиновъ за външната политика на С. Русия

Новоназначения Народенъ Комисаръ на външните работи на Съветска Русия — Литвиновъ, въ единъ разговоръ съ редакторите на чуждестранната преса, между другите въпроси е направилъ и следното изявление относно външната политика на Съв. Русия.

Неговото назначаване не означава никаква промена въ външната политика на Съветите.

Въ основата на външната политика на Съв. Русия лежатъ принципите на октомврийската революция и зачитаването на нейните придобивки противъ всички външни посетатели.

Една не по малка задача на съветската дипломатия е и осигуряването мирните условия за развитието на социалистическото строителство въ Съв. Русия.

Ние, казва Литвиновъ, трябва да работимъ за социализма въ една страна, която е заобиколена отъ всички страни съ капиталистически държави. Ние трябва да напрегнемъ всички наши сили за да се боримъ противъ намеренията на известни империалистически групи, които се стремятъ и работятъ за създаването на постоянни търкания и конфликти противъ насъ, затова ние съ всички усилия работимъ за задръжаване и запазването на мира между народите, и ние ще правимъ това и въ бъдеще.

Хранимъ най-добри чувства къмъ всички ония страни, които вследствие на несправедливостите отъ марните договори

следъ войната (отъ които най-много страдатъ трудящите се) останаха онеправдани. Отъ тукъ произлязла известна обща интереси между насъ и някои отъ пострадалите държави. На тая база изникнаха между насъ и трѣхъ напълно нормални и приятелски отношения, които ние се стремимъ да поддържаме и за напредъ. Същевременно ние работимъ най-искрено за създаването на подобни приятелски отношения и съ други страни, които биха пожелали. Поддържаме всички предложения, които целятъ отстраняването въоръженитѣ зблъсквания между народите и осигуряване общия миръ.

Ние ще останемъ съвършено чужди и неприязелни къмъ всички интернационални акули които се стремятъ да заробватъ чужди народи, или тия които подготвятъ война.

Ние следимъ съ особено внимание политиката на съседните намъ държави, еждето отъ известно време се забелязва значително повишение на агресивните шовинистически движения, които заплашватъ сериозно мира. Накраи, Литвиновъ заявилъ и следното, че и за напредъ ще продължимъ нашата добре пробвана външна политика, съ пълното съзнание за нейната правилностъ, отговоряща на интересието на всички народи и съ съзнанието за все по вече нарастващата сила въ Съветска Русия.

ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ КИТАЙ

Провинциитѣ Хунанъ и Киангси, главнитѣ градове на които се владеятъ отъ червенитѣ армии, лежатъ на югъ отъ течението на рѣката Янгцекиангъ, въ сърцето на Китай.

Рекитѣ Сиангъ и Канъ Киангъ, по брѣговетѣ на които сж разположени завладениятѣ градове, се вливатъ чрезъ езера въ Янгцекиангъ. Почти въ срѣдата между устиата на тѣзи два голѣми притока на Янгцекиангъ лежи най-важното вътрешно рѣчно пристанище на Китай — Ву-Ханъ, съ-

тояще се отъ тритѣ града Ханкоу, Вучангъ и Ханиангъ, завладяването на които ще има решително значение за закрепването на съветската властъ въ срѣднитѣ китайски области.

Обаче и до сега завзетитѣ области сж отъ голѣмо економическо и политическо значение.

Чанша е единъ отъ най-развититѣ индустриални центрове въ Китай. Тукъ се преработва жельзо и се произвежда анти-

производител на антимононъ въ цѣлия свѣтъ. Най-важнитѣ антимононови заводи се намиратъ въ Чанша. Произвеждатъ се още хартия, мебели и галантерия. Положението на работницитѣ въ всички предприятия е мизерно. И съ това се обясняватъ честитѣ възстания на населението.

Работното време въ калайнитѣ рудници е „само“ 12—13 часа дневно и то за нищожна надница. Зимно време нѣкога се работи 16 и 18 часа. Железничаритѣ работятъ „само“ по 14 часа дневно. Празнични дни, освенъ Нова година и други две три дати, не съществуватъ. Селянитѣ, които съставляватъ болшинството отъ 23 мил. население на Хунанъ, сж още по сграшно експлоатирани отъ чокитѣ и националистическитѣ генерали. Доказателство за това сж непрекъснатитѣ селски възстания отъ 1927 насамъ.

Провинцията Киангси има 25 милиона население (Киангси и Хунанъ иматъ общо къмъ 55 милиона население). И тукъ се произвежда много оризъ. Положението на селянитѣ не е по-малко мизерно.

Главниятъ градъ Нанчангъ, който има 300.000 население, не е така модерно индустриализиранъ като Чанша. Прочути сж тукашнитѣ порцеланови изделия, за изработването на които се плащатъ най-оскъдни надници. На границата между Хунанъ и Киангси се намиратъ голѣми каменозглени мина, работничеството отъ които още презъ 1927 год. издигна победоносно червеното знаме.

Китай за сега е най-важния прешленъ отъ веригата на класовитѣ международни борби. Победитѣ и пораженията въ Китай оказватъ голѣмо влияние и намиратъ широкъ отзвукъ по всички крайща на свѣта.

10 провинции съ 200 милиона население въ рѣцетѣ на комуниститѣ. Възтане въ Ханкоу

Лондонъ 11 августъ. Съобщаватъ владеятъ сега 10 провинции съ 200 милиона население. Остатъците на червевитѣ отъ Чанша се явява, споредъ „Известия“ само незначителенъ

епизодъ въ сравнение съ размаха на комунистичес. настѣпление

Шанхай, 10 августъ. Положението въ Ханкоу се крайно изостря. Нѣкои полицейски и военни части обляхатъ вѣтра възтания. По-голѣмата частъ отъ гарнизона отказва да се подчинява на нарежданията. Чуждестранни военни части се опитватъ да „въдвратъ реда“, поради което станала нѣколко часоизражания. Работничеството е крайно възбудено. На много мѣста работата е прекъсната. Фабричитѣ една следъ друга се затварятъ.

Червевитѣ войски се намиратъ на 20 км. отъ града.

Берлинъ 13 августъ

Споредъ съобщения отъ Токио града Ханкоу е превзетъ отъ червевитѣ отряди. Комунистическите войски сж нанесли още въ понеделникъ тежки удари на правителствените войски предъ града Ханкоу, вследствие на което правителствените войски сж биле принудена да остѣпятъ града.

Шанхай 13 августъ

Чанша, който предъ няколко дни бе опразненъ отъ червевитѣ отряди, е отново взетъ отъ комунистическите войски. Следъ тежки и ожесточени борби червевитѣ войски сж навлезли отново въ града, биле сж посрщнати отъ народа много тържествено. Правителственитѣ войски сж извънредно голѣми загуби се отеглятъ на другата страна на реката Кюнъгъ. Победата на червевитѣ отряди и била значително ускорена отъ намесата въ тяхна полза на работничеството отъ Чанша.

Недоволството вередъ населението и правителствените войски расте, чийто симпатии сж въ полза на червевитѣ войски. Очаква се съ часове победата на червевитѣ войски надъ правителствените.

Фондъ „НАРОДНА ДУМА“

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like Тулуза (Франция), нар. студ. 849, Нанси (Франция) 186, Добричъ, С. М. 50, Сялистра, Х. Х. и М. К. 100, Саталджешъ, Х. У. 100, С. Каравезъ, Х. П. 50, (Следва) 18.017

Платете си абонамента

... които сега трѣбва да тупи съ участието си въ анти-сѣтския походъ. Кайзеревото вѣдѣлство пропусна Ленина пломбиранъ вагонъ презъ манска територия, като мислеше, че той ще разруши сардуската империя, но болшевизмътъ не се ограничилъ въ Русия, той заразилъ Германия. Съ Брестъ-Литовъ миръ Германия нищо друго не направила, освенъ дете забила ножа въ гърба си. Въ приеждането на първия пактъ въ Берлинъ, Иофе, Шла и революцията въ Германия. Такива наивни обяснения водятъ е изпълнена цѣлата работа антисѣтска война.

... отъ най-важнитѣ причини, че капиталистическа Европа готви походъ срещу Съв. Русия, е нейното отношение въ пѣрвата антисѣтска война. Следъ пълната провала на войната, която трая цѣли три години (1917—1920) капиталистическитѣ държави просто се откаха, като че ни прусто се откаха, като че ни прусто се откаха, безъ да сключатъ миръ, както и воюваха безъ да обявятъ война. За тази работа трѣбвало избѣгваха да отварятъ дума и правѣха

всичко, за да бжде тя забравена.

Това положение трая до неодавна.

Сега, особено отъ една година насамъ, виждаме *всемо друго*. Капиталистическа Европа (за сега още само неофициално и полуофициално) *открива признава първата антисѣтска война за свое дѣло и дори се хвали съ неа.*

Ето какво се казва въ книгата (стр. 63) за полската война въ 1920 год.:

„Въ ония страшни дни Франция спаси Западъ отъ болшевизма. Докато въ Германия съ детинска радостъ очаквахъ пристигането на рускитѣ „освободители“, маршалъ Фошъ и френския воененъ министеръ Милеранъ разбраха въ единатѣ секунди огромната опасностъ... Тѣ изпратиха генералъ Вейгандъ, началникъ щаба на Фоша, съ цѣлъ щабъ изпитани офицери, заедно съ картечници, топове и другъ воененъ материалъ въ помощъ на поляцитѣ при Висла.

„Тия войски Франция би могла да прати по най-късия пътъ — презъ Германия по железницитѣ. Но германскитѣ идеолози, които тогава бѣха заложили всичко върху руската карта, не позволиха да се използва германската територия за преманаване на войски. Никой германски железничаръ не искаше да превозва фран-

цузки материали и войски. Всички германски жельзници биха били спрѣни, като станеше нужда, за да се саботира френския походъ противъ Съветитѣ. И както въ Берлинъ, тѣй и въ Белгия и другаде се надѣваха за победата на червевитѣ. Болшевишкитѣ тайни ядки въ европейскитѣ градове функционираха безукорно. Жельзничари комунисти въ Белгия и Чехословашко, както и червевитѣ пристанишни работници въ Данцигъ, почнаха да саботиратъ пренасянето и разтоварването на френскитѣ военни материали, предназначени за Польша.

„Въпреки тия прѣчки, френскитѣ офицери подъ водителството на Вейгандъ пристигнаха на време въ Варшава. Полскитѣ власти бѣха вече изпразнили града, който бѣ изложенъ на огъня на болшевишкитѣ орждия. Тогава на предмостовитѣ укрепления на Висла затракаха първитѣ френски картечници. Надъ Варшава противникътъ искаше да мине рѣката, за да нападне столицата въ тилъ. Маршалъ Пилсудски и генералъ Сикорски се свещаха съ Вейгандъ върху отбранителнитѣ мѣрки. . .“

По-нататъкъ авторътъ разказва какъ Вейгандъ поелъ ржководството на отбраната, какъ се повторило „чудото на Марна“, и червевитѣ войски били отбити.

„Огромното значение на тази победа при Висла и до днесъ още не е напълно оценено. А тя би трѣбвало да бжде възчувувана съ камбаненъ звънъ въ цѣла Европа“.

Плашилото Троцки

Още въ началото споменахме, че авторътъ на книгата обоснове, не си дава трудъ да обоснове, защо трѣбва да се пратятъ милиони европейски армии, въоръжени съ всички чудеса на съвременната убийствена техника, срещу Съветския Съюзъ. Единичкиятъ аргументъ въ полза на тоя походъ е „пропагандата“: всички европейски работници се бунтуватъ и вълнували по заповѣди отъ Москва, затова трѣбва да се унищожи Москва. Смѣшно и глупаво е да се мисли, че една Москва може да заповѣдва на европейскитѣ работници но щомъ нѣма други аргументи, не остава друго, освенъ да се предѣква този.

За по голѣма убедителностъ, поставенъ е като плашило и Троцки. Авторътъ е избавилъ повече отъ 20 страници да „доказва“, че изпѣждането на Троцки отъ Русия била гениална болшевишка уйдурма, и че Троцки билъ натоваренъ съ важната и тайна мисия да подигне революция въ цѣла западна Европа. За щастие, европейскитѣ правителства се показали много про-

ницателни и не пуснали Троцки. Така се избѣгнала за сега революцията въ Европа. Авторътъ мисли, че майскитѣ барикадни борби въ Берлинъ 1929 г. можели даже да доведатъ до завладяване на германската столица отъ комуниститѣ, ако Троцки би билъ допуснатъ въ Германия. Предвидливостъта на Херманъ Мюлеръ спасила положението.

По-нататъкъ следватъ блудкавитѣ измислици за религиозни преследвания въ Русия и за ужаснитѣ страдания на рускитѣ... работници [да, работници!], които били принудени да носятъ еднакви дрехи и да се хранятъ общо отъ казанъ. И патетичния възгласъ: „Нѣма ли най-сетне да дойде отмъстителъ за тая нещастна страна?“

Зовъ за война.

„Трѣбва ли да чакаме — пита авторътъ — докато Съветитѣ напълно организиратъ своята военна мощъ? Не е ли по целесъобразно и по-ползлено, ако великитѣ сили се сплотятъ въ единъ съюзъ противъ Съветска Русия и изпреварятъ противника?“

„Най-доброто средство за създаване на една обединена и мирна (!) Паневропа е съединението на всички европейски велики сили за общъ кръстоносенъ походъ противъ болшевишката опасностъ и да

АРХИТЕКТИ И ИНЖИНИРИ ЗА СЪВЕТСКА РУСИЯ

Социал. строит. привлича прочути архитекти

Германската преса съобщи, че известния архитект и строителен съветник Ернст Май, познат като голъм водач в модерното строителство на градовете, приел поканата на Съветското правителство да ръководи строителството на новите социалистически градове в Съветския Съюз. Ернст Май застана начело на една бригада от 200 инженери. Това решение на голъмия архитект направи силно впечатление. Затова в „Франкфуртен Цейтунг“ счелъ за необходимо да запита Май, защо собствено той напуска страната, въ която се чувства тъй силно неговото проявление и влияние. Ернст Май отговаря:

„И в Германия вече настъпва едно силно ограничение в строежа на градовете. Това ще продължава докато по-голямата част от населението е принудено да се бори с глада и мизерията.

Освенъ това, досегашната моя дейност се състоеше предимно в разширение на старите градове. Но ето, че ми се предлага да съставя планове за съвсем нови поселища, които ще се развият като напълно самостоятелни и самородни организми.

На мене се възлага разрешението на най-голямата проблема в областта на архитектурата: *построяването на нови социалистически градове.* . . . — и то в страна дето условията за осъществяването на тази тъй великава проблема сж много по благоприятни, отколкото където и да било другаде въ свѣта. Въ С.С.С.Р. сж отстранени вече стопанскитѣ и класови противоречия, които причиняватъ такива жестоки борби въ капиталистическия страни.

Съветватъ ме отъ различ-

лични страни да не напускамъ осигурената си чиновническа кариера. Въ руския народъ съзирамъ сега оная предпоставка, която е необходима за реализирането на всѣка значителна и ползотворна работа : вътрешния масовъ ентузиазъмъ, който прави човѣка годенъ да се жертва за постигането на една велика целъ“.

ЛЖИТЪ ЗА СЪВ. РУСИЯ

Единъ германски инженеръ отъ „Шахтострой“ въ Томскъ пише.

Колко много лжжи се печататъ въ вестниците за Съв. Съюзъ!

При тукашното строителство сме заети цѣла бригада инженери, между които 11 американци. *Почти всички извикаха Женитъ и децата си, защото сж 175 рубли, които получаваме месечно, може да се живе много добре.*

Работимъ отъ 9—12 и отъ 12.30 до 4 часа. Тукъ има толкова работа, че могатъ да се настанятъ всички безработни въ свѣта. *Въ Москва прекараха единъ денъ и не можахъ да си съставя представа колко много се строи.* . . .

Американския инженеръ Уелсъ, който е представител на известната свѣтовна фирма „Международна електрическа компания въ Америка“, пише следното следъ напускането на С.С.С.Р.: *Работниците въ Съв. Съюзъ сж извънредно добри работници.*

Всички голѣми проекти на Съветското Правителство ще бъдатъ осъществени. Азъ бихъ се върналъ съ радостъ отново въ Русия“.

Страната на съветитѣ се електрифицира

На 1 май т. г. страната на Съветитѣ получи нови резерви на индустриализацията. Въ борба за петилѣтката вѣжпиха пуснатитѣ въ този денъ районни електростанции: *Киевската* — съ мощностъ 11,000 киловата, разширена презъ юний до 22,000 киловата, *Саратовската* — съ мощностъ 11,000 киловата и *Новоросийската* — съ мощностъ 22,000 к. Въ Киевъ, Саратовъ и Новоросийскъ откриването на новитѣ източници на електрическа енергия е отбелязано като голѣмъ тържественъ празникъ, Пролетариатътъ и всички трудящи се празнуваха голѣмата победа въ борбата за възстановяването и техническата реконструкция на стопанството, които съветската властъ води упорито отъ първитѣ години на революцията.

Въ 1921 г. въ писмо до президиума на VIII Всеруски конгресъ на съветитѣ Владимиръ Иличъ писа:

„Работническо-селската република започна систематическа и планомерна електрификация на нашата страна. Колкото и сиромашко, колкото и скромно да е нашето начало, колкото и невѣроятни голѣми да сж трудноститѣ на това дѣло за страната, която разориха помещикитѣ и капиталиститѣ въ четиригодишната война, за страната, която дебне буржуазията отъ цѣлия свѣтъ, желаемъ да я смаже и да я превърне въ своя колония, колкото и мъчително да върви електрификацията у насъ, все пакъ тя отива напредъ“.

Конгресътъ на съветитѣ е утвърдилъ планътъ за електрификация на РСФСР, съставенъ отъ ГОЕЛРО—Държавната комисия по електрификацията на Русия. Споредъ този планъ въ течение на 10—15 години трѣбва да се построятъ 30 голѣми районни станции съ обща мощностъ 1 и половина милиона киловата.

Минаха осемъ години на неимоверно напрегната работа. Съветската властъ построи презъ това време 15 районни електростанции: „Червениятъ Октомври“, Волховската, Шатурската, Каширската, Ляпинската, Нижегородската, Кизеловската, Грозненската, Шахтинската, Чугуевската, Земокавчалката, Саратовската, Новоросий-

ската. Освенъ това разширени сж 6 отъ 10-тѣ електростанции съществуващи до революцията. Всичко до 1 май 1930 г. въ СССР сж работили 25 електростанции съ общо установена мощностъ 1,834,500 киловата.

Всѣка година тази невидяна въ царска Русия мощностъ ще разсте. Вече се разширяватъ постронитѣ станции, строятъ се и се турятъ основитѣ на нови. Въ процеса на строежа по настоящемъ се намиратъ още 23 електростанции съ мощностъ 1,903,000 киловата. Къмъ 1932—33 год.—края на първата петилѣтка отъ социалистическото строителство енергетическата база на Съюза на съветскитѣ републики ще се измѣрва съ 1,903,000 киловата.

Електрификацията, за която Ленинъ въ 1924 год. писа, че „все пакъ тя ще върви напредъ“ —сега тя се движи напредъ съ бързия темпъ на петилѣтката.

Ще признаели Америка Съв. Русия

Въ Улиамстонъ заседава отъ нѣколко дни насамъ ежегодната конференция на политическия институтъ, основанъ следъ войната отъ Ню Йорския банкеръ Барухъ. Института има за целъ да осветлява американското общество по външната политика на страната.

Въ конференцията участватъ най виднитѣ американски финансиста и политици, сжщо и Богдановъ-преседателъ на Съв. Търг. представителство Амторгъ.

Следъ разглеждането на всички въпроси, засѣгащи отношенията на Коминтерна къмъ Съв. Правителство, комунистическата пропаганда въ Америка, затвърдяването на търговскитѣ връзки между Америка и Съв. Съюзъ,— Конференцията е дошла до убеждението, че на СССР може да се даде най широкъ финансовъ кредитъ и политическо довѣрие.

Кризата въ Америка наложи ограничение на производството и търсене на нови пазари. Американскитѣ индустриалци немоятъ да пренебрегнатъ масовата руска консумация. При това, Богдановъ заявиль, че *скъсването на търговскитѣ връзки съ Америка не представлява по-голямъ никаква опасностъ за Съв. Съюзъ, който може да прехвърли цѣлата си външна търговия въ Германия*

и другитѣ европейски страни. Мнението на казаната конференция не е меродавно за официалното становище на американското правителство, обаче това мнение може да вземе като доказателство, че *въ Америка непрестанно се увеличава броя на привърженицитѣ за незабавно признаване Съветитѣ като официално правителство на Русия*. По „Берлинеръ Тагесблатъ“

Големитѣ съветски поръчки въ чужбина

Лондонъ, августъ. Споредъ „Дейли Хералдъ“, съветското правителство е закупило въ Англия голѣми партиди машини, желяза и стомана, а така сжщо и известно количество, производствени продукти.

Ню-Йоркъ, августъ. Амторгъ съобщава, че съветското правителство е закупило тукъ за 4 и половина милиона долара вемледѣлски машини, главно трактори.

Съветското правителство поръчва нови голѣми поръчки въ Германия. На първо време ще бъдатъ поръжани машини, тежката индустрия, а после книжнитѣ фабрики. Поръжките ще бъдатъ за нѣколко милиона марки.

Английската флота въ Кюстенджа

Букурещъ августъ. Столичния йечатъ коментира съ особена бжждоволство посещение на една британска ескадра въ пристанището на Кюстенджа. Това посещение се смята като изразъ на желанието на Британското адмиралтейство да създаде една постоянна морска база на ромънското крайбрежие. Нѣкои вестници смятатъ, че посещението на британската ескадра има характеръ на демонстрация срещу Съветска Русия.

Продаватъ се 7 хектара нивина, мираци се въ западната частъ на градското землище.

Цена най износна. Сѣоразум. Редакцията

Girant responsabil J. Crosnef Tip. „Comerciala“ Bazargic

я премахнатъ веднажъ за винаги отъ свѣта... Не бива повече да мислимъ и да се колебаемъ, защото времето напредва, и скоро ще бжде късно.

„Война на болшевиизма до унищожение — ето категорическиятъ императивъ за цѣлия културенъ свѣтъ“.

Планъ на войната „Концентрирана офанзива по всички фронтове противъ Съветска Русия“—Въ това се състои основната стратегическа идея на новата антисъветска война.

„Ходътъ на войната можемъ да си представимъ приблизително такъвъ:

„Английската флота навлиза въ Балтийско море и блокира устието на Нева. Сжщевременно тамъ се стоварватъ войски, които настѣпватъ къмъ Петербургъ [Петербургъ! б. р.]

Окупация на балтийскитѣ гранични държави е сжщо необходима, за да се предотврати фланговото нападение отъ съветска страна. Главнитѣ сили на международната армия ще залѣятъ Германия съ своитѣ войски, топове, танкове и въздушни ескадри и заедно съ полицитѣ отъ полската граница, ще настѣпятъ къмъ вътрешността на Русия.

Въ сжщото време англо-френско италианската флота нахлува презъ Дарданелитѣ въ Черно море за да блокира руския брѣгъ отъ Одеса до Кавказъ. Ромънската армия почва офанзива на Днѣстъръ, опирайки се съ лѣвия си флангъ върху Полша, и настѣпва къмъ Кишиневъ и Одеса. Между това военнитѣ параходи стоварватъ войски въ Одеса, която ще служи като сборенъ пунктъ на съюзнитѣ войски, както въ Кримската война служеше българското пристанище Варна. Както тогава, тъй и сега важна роля ще играе военното пристанище Севастополъ, само че сега ще бжде обсаденъ и по суша и по море.

„Въ далечния изтокъ Япония ще стовари войски въ Владивостокъ и ще настѣпи нагоре по течението на р. Амуръ, като сжщевременно окупира Манчжурия, ржка за ржка съ това ще върви и една китайска офанзива презъ Монголия, която нѣма да срещне сериозна съпротива, тъй като Съветитѣ, естествено, ще насочатъ главнитѣ си сили на европейския вененъ театър“.

„Съ положителностъ може да се каже, че грамадно мнозинство отъ руския народъ, ще посрещне съюзнитѣ войски

като освободители (!?) . . .

„Съ танкови ескадри, предвождани отъ една въздушна флота, каквато въ миналата свѣтовна война не е виждана, съюзнитѣ войски ще настѣпятъ като ваякъ отъ Балтийско до Черно море право сърцето на руското царство. Вѣроятни три месеца ще бждатъ достатъчни, за да се нанесатъ на Червената армия такива чувствителни удари и да я натикатъ тъй далечъ въ планинскитѣ устия на Уралъ, че всѣка по-нататъшна съпротива на Съветитѣ ще бжде безполезна. Освенъ това трѣбва да се очаква че още въ самото начало въ гърба на руската армия ще избухнатъ народни (!?) възтания“.

„Оржжието въ съюзъ съ глада ще турятъ въ сравнително късо време на съветското господство безславенъ край“.

Реставрация.

Какво щѣло да стане по-нататкъ. Ораторътъ казва, само въ най-общи чърти, но то е достатъчно. Преди всичко, безмислено изтрѣбление на привърженицитѣ на съветската властъ и то по примѣра на френскитѣ генерали, които усмиряваха Парижката комуна. Авторътъ е въ възторгъ отъ това усмиряване. „Мажъ, жена, дете— все едно

вкупомъ действовали, вкупомъ заловени, вкупомъ избѣсени“. „Присѣдата се изпълнява на мѣстото: изправени до най-близката стѣна и като бѣсни кучета разстрелявани.“ Жажда за кръвъ диша отъ всички страни на тая книга. И явно е, че ако планътъ се изпълни, пространныя Русия ще почервенеетъ отъ кръвъ.

Следъ това — „вечната частна собственостъ, национализирана отъ болшевикитѣ, ще се върне на законнитѣ притежатели“. Ще се върнатъ, значи чоконтѣ и капиталиститѣ. Тѣхна ще бжде и властта.

Въ международнъ мащабъ: „съ законъ въ всички европейски държави комунистическитѣ партии ще бждатъ разтурени, а цѣлата дейностъ обявена за държавна измѣна.

Мания :

„Германската индустрия ще получи нови източници на доходъ отъ доставката на военни материали... За въ бждаще ще се създаде една нова все-европейска армия, която ще служи само за защита на Европа (противъ Америка, б. р.) и за запазване на вътрешния редъ (противъ работницитѣ, б. р.)

И тогава щѣлъ да настане „златния вѣкъ“—сжщия златенъ

вѣкъ, който се обещава на народитѣ още презъ първата свѣтовна война, и който днесъ имаме на дѣло.

Франция или действителностъ?

Нѣма съмнение, че не златенъ вѣкъ, а най-черна реакция, нови войни, кървави катастрофи и гибелъ на човѣшката култура ще настѣпятъ, ако този тъй начертанъ планъ се изпълни.

Нѣма съмнение сжщо, че тоя планъ нѣма да се изпълни както е начертанъ, защото той е начертанъ безъ огледъ на реалнитѣ сили въ свѣта. Нито ходътъ, нито изходътъ ще бжде такъвъ.

Всичко това сж само фантазия и безумни надежди.

Но има едно нѣщо, което не е фантазия, а действителностъ. Това е сплотяването на капиталистическия държави противъ Съветския Съюзъ, това сж армитѣ, оржидията, танковетѣ, въздушнитѣ ескадри, отровнитѣ газове, военнитѣ параходи.

Новата, втората антисъветска война не е фантазия. По всичко изглежда, че тя скоро ще бжде действителностъ. Едно отъ доказателствата за това е и появяването на книги като тази, която разгледхмъ.